

So
29
07

Filmové listy

02 Soutěž, Stane se	05 Letní festivalové echo
03 Retrospektiva: Andrej Tarkovskij	06 Glosy
04 Rozhovor: Jan Troell	

Nostalgie
režie: Andrej Tarkovskij

BLÁZNI DO FILMU

7 DŮVODŮ, PROČ SE NESMÁT PŘI SLEDOVÁNÍ TARKOVSKÉHO

- Černobílá zavraždění Ivanovy matky znamená ukončení jednoho dětství válkou. Celovečerní debut naznačuje, že pro smích tady není hned tak místo.
- Tahanice o *Andreje Rubleva* trvaly déle než jeho natočení. Hlavní postavou je nutně němý umělec (a navíc tam hoří kráva), autorův styl zase chtěla uzemnit ruská byrokracie.
- Při vyšetřování úmrtí na cizí futuristické planetě *Solaris* se nesmějte ani neplačte. Stojíte totiž na planetě pokryté vodou, takže slza by sice možná ukápla, ale akorát by přidala do akvatické podstaty vašeho pobytu.
- Bahnitá scéna *Zrcadla* proběhla ve skutečném předobrazu téměř bez přeživších, film samotný se pak snažil kvůli nesrozumitelnosti potopit sovětské mocnosti. Opět.
- V den přípravy na sledování *Stalkera* nic nejzte, pijte jen horkou vodu. Tak to aspoň dělal Tarkovskij. Bude vám asi tak stejně do smíchu jako autorovi během natáčení celoživotně vyvíjeného eposu.
- Nejen v *Nostalгии* se Andrej vrací k silným ruským kořenům. Původu se každopádně nesmějte, ten si nevyberete.
- Při *Oběti smíchem* sestoupíte do pekla. Zvlášť při scéně hořícího domu, který se musel stavět a zapalovat několikrát. Poslední film před autorovým úmrtím na rakovinu je po všech těch požárech zapečetěný severským psychologickým chladem.

SOUTĚŽ

Stalker od Andreje Tarkovského je svatý grál světové kinematografie, klenot, který vyrovnaně stojí přesně na půl cesty mezi sci-fi a „hoch“ artem. Proto je jasné, že se dneska budeme ptát právě na něj.

Co si asi Profesor, Spisovatel a Stalker říkají? Co je vlastně Zóna (doopravdy) zač? A hlavně – co (jiného) by se mohlo skrývat v bunkru?

Odpovědi pošlete na e-mail filmoveлисты@lfs.cz, ty nejvtipnější, nejdumavější, nejděsivější nebo nejtrapnější budou odměněny balíčkem s dárky od Filmovky a audioknihou od společnosti OneHotBook.

20

STANE SE

Pozor změna – Lekce filmu s Magdou Vašáryovou proběhne již od 13.00.

Jan Troell a Švédský den / Kino Hvězda, 19.00

Po Magdě Vašáryové dostane filmovkovou zmrzlinu i Jan Troell, jeden z nejvýznamnějších skandinávských tvůrců současnosti. Zahajovací projekce bude patřit jeho filmu *Věčné okamžiky* (2008). Kromě něj ale budou dnes na švédském stole i další delikatesy – třeba si budete moci zahrát ve Smetanových sadech tradiční vikinskou hru kubb nebo si zajít na úvody teoretika Erika Hedlinga (*Švédská teorie lásky*, Reduta, 9.00 nebo *Léto s Monikou*, Slovácké divadlo, 17.00).

Vojtěch Dyk & B-Side Band / innogy letní kino Masarykovo nám. 20.00

Vojtěch Dyk se po pauze opět vrací na hudební stage. Ač bude hrát na Masarykově náměstí, nový design celé show má prý připomínat návštěvu amerického baru z 20. století. A spolu s ním vystoupí 18 hudebníků kapely B-Side Band. Ti se ale v aktuálním turné vzdalují od svých swingových kořenů, míchají žánry a nebojí se ani originálních coverů. Koncert bude pro všechny návštěvníky zdarma.

Fika s dramaturgem / Cafe 21, 15.00

Každý den na vás v oficiální kavárně LFŠ Cafe 21 bude u stolečku čekat někdo z dramaturgů, kteří mají na svědomí filmový program na Letní filmové škole. Dnes to bude Aleš Říman, dramaturg sekce Sci-fi (Kyberpunk) a Švédská krimi.

Omluva

Milí návštěvníci a milé návštěvnice, jménem Letní filmové školy bych se vám všem chtěla omluvit za nepříjemnosti spojené se včerejším výdejem akreditací v kině Hvězda. Bohužel se nám do systému vloudila chyba a nezvládli jsme 9denní akreditace vystavit včas. Výsledkem tak bylo nepříjemné čekání. Chci vás ubezpečit, že dnes se situace opakovat již nebude a že si dáme pozor, aby příští rok vše proběhlo bez jakýchkoliv problémů. Doufám, že vám tato nepříjemnost nezkaží celkový dojem z letošní Filmovky, byla by to velká škoda.

Radana Korená, ředitelka Letní filmové školy

POHODOVKA A DUMAVKA KAMILY DOLOTINY

Pohodovka – *krátké filmy Andreje Tarkovského*

Není nad to, nahlédnout na zrod formování filmového génia. Tři ohlédnutí za juvenilními pracemi ruského metafyzika nabízejí zajímavé zjištění, že cestu k duchovnímu filmu mohou lemovat drobné noirové a thrillerové žánrovky i niterná mužská vyznání, které při vši odlišnosti od „zralé tvorby“ přece jen nabízejí střípky motivů a situací, jež posléze vykristalizovaly v jeho stěžejních opusech *Andrej Rublev*, *Solaris* i *Oběť*.

Dumavka – *Nový život*

Soudě podle ukávek na YouTube, Grandrieuxův experimentální rej v bulharském podsvětí slibuje být intenzivním filmovým zážitkem, ve kterém kinematografie deklaruje své audiovizuální možnosti a zároveň nahmatává jejich hranice. Zřejmě nejextravagantnější zážitek letošní LFŠ bude diváckou výzvou, která snad ukáže, že nejzajímavější není to, co se děje v rámci ustálených žánrů, ale právě to, co se odehrává mimo ně.

*Kamila Dolotina
je dramaturgyně LFŠ.*

STAHUJTE OFICIÁLNÍ
MOBILNÍ APLIKACI
LETNÍ FILMOVÁ ŠKOLA
2017

→ ANDROID → iOS

Hodnoťte pomocí aplikace film a doprovodný program a dejte tak dramaturgům zpětnou vazbu.

taguj #lfs2017
@lfskola
Letní filmová škola
Uherské Hradiště

+ celý program v telefonu, detailní anotace, sestavení vlastního programu, interaktivní i offline mapa festivalových míst a kapacity sálů na LFŠ mobilně

Oficiální hashtag: #lfs2017, ke stažení můžete využít bezplatné wi-fi v kině Hvězda.

lfs.cz

NA LFŠ MOBILNĚ

Najít si svou zónu

Retrospektiva: Andrej Tarkovskij

Andrej Tarkovskij je legendou. Režisérským mučedníkem, jemuž sovětské úřady nekonečně ztrpčovaly tvorbu i uvádění jeho děl a nakonec ho vyhnaly do emigrace, kde podlehl rakovině. Martyrem, který vždy točil neuvěřitelně dlouhou dobu a několikrát se mu zničila velká část natočeného materiálu. Prorkem, jenž údajně předpověděl jadernou havárii v Černobylu i datum své smrti. Je považován za největšího básníka filmového obrazu a „sochaře času“, vynálezce jedinečné estetiky, kterou mohou mnozí napodobovat, ale nikdo se jí nevyrovná.

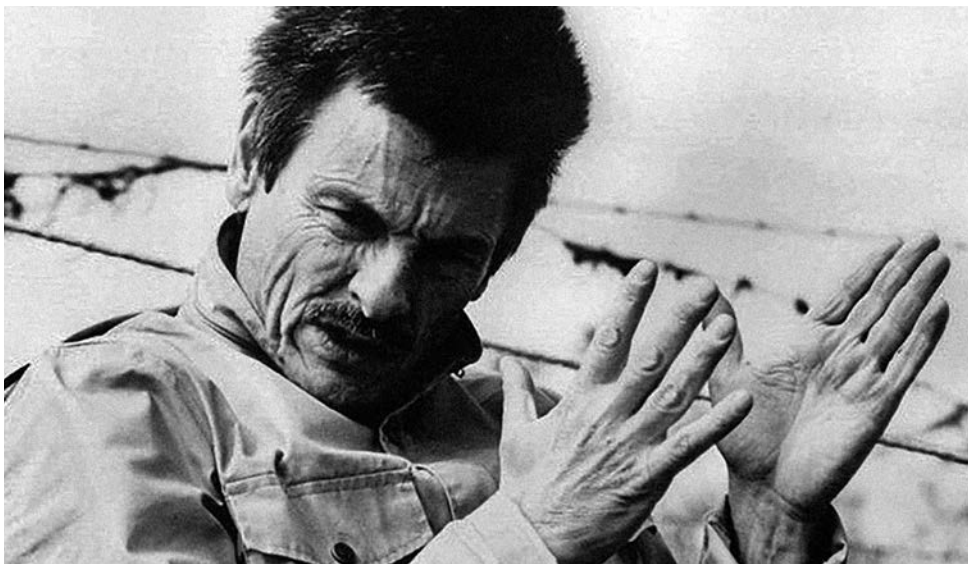
03

Jeho pomalé, téměř nedějové snímky nejsou ani jednoduše abstraktní, ani neupozorňují na materiál, z něž jsou vyrobené. Nesledujeme pouhou hru barev, tvarů, světla a stínů, nemáme si uvědomovat, že se vše nachází na celuloidovém pásu a jedná se o iluzi. Namísto toho nás Tarkovskij učí vidět realitu soustředěněji, zbavuje nás chvatu a touhy po rychlém dramatickém vývoji. Náš zrak se zastaví a dojde nám, že zobrazovaný svět tu bude existovat, i když se vypne kamera, a že „něco leží i za ním“. Skrze viditelné se dostáváme k neviditelnému, od přírodního, fyzického k něčemu duchovnímu, zásvětnímu, metafyzickému. Tekoucí a kapající voda, ševelící vzduch, drolící se země či hořící dům – přes živly a smysly se propracujeme k individuální myslí hrdinů i kolektivní myslí lidstva.

Válečný film *Ivanovo dětství* (1962) zbavil bitevních akce vši atraktivitu i okázalého hrdinského utrpení, sci-fi *Solaris* (1972) a *Stalker* (1979) se obejdou bez většiny technických elementů příznačných pro tento žánr. I jeho černobílý středověký *Andrej Rublev* (1966) ční mezi životopisnými historickými filmy jako zjevení, neporovnatelné snad s ničím kromě české *Markety Lazarové* (1967). *Zrcadlo* (1975), *Nostalgie* (1983) a *Oběť* (1986) tak už jsou čistě osobními poetickými meditacemi, vzpomínkami na dětství, reflexí vyhnanství i předsmrtné touhy zachránit svět před katastrofou.

Tarkovského díla se velmi často ujímají náboženští vykladači, případně ti, kteří chtějí brát samotné filmy jako náboženství. Nezbyvá mi než zaujmout trochu jinou pozici, protože se necítím být věřící ani puritánský cinefil hledající jakousi „nejvlastnější filmovou kvalitu“, díla, která jsou „pravými filmy“, zatímco vše ostatní je odpad, hlušina a komerční zboží.

Nepatřím do generace lidí, kteří v Tarkovského poetice našli vlastní útočiště, onu příslovečnou „zónu“, kam se schovat před okolním světem. Jím

Andrej Tarkovskij

LFŠ dlouhá léta poskytovala oázu, nyní však dochází k výrazné generační obměně – přijíždějí sem ti, kteří už nezažili minulý režim a část významů Tarkovského filmů jim bude unikat. Jeho filmy nabízely lidem vyrůstajícím v reálném, notně šedivém, oprýskaném a vlastní vahou se bortícím socialismu jakési potvrzení, že život má smysl na úplném okraji, v askezi, úniku „někam jinam“, v dobrovolném odchodu z civilizace. Do dětství, do středověku, vesmíru, tajemné zóny s jinými časoprostorovými pravidly, do exilu, opuštěného bazénu a podobně.

Tito diváci nehledali jen „šedou zónu“ k přežití, ale radikálně vzdálený, izolovaný duchovní prostor, jinou dimenzi, kterou ovšem nelze nalézt v žádném lepším světě na Západě, v žádné blýskavé či sterilní utopii. Naopak, jakékoli cesty v Tarkovského filmech nás nezabývají zemské tíže a špíny – jedeme drezínou, procházíme se po louce, brodíme se vodou, trávou, blátem, zákopy, i cesta do vesmíru je znázorněná městskou silnicí v Tokiu. Nakonec vždy absolvujeme nikoli cestu ven, za vnější hranice, ale cestu „dovnitř“, do své paměti a svědomí, uchylujeme se do soukromého disentu.

Jinými slovy, na Tarkovského se můžeme dívat jako na autora světů těsně před apokalypsou nebo po ní. Pociťování konce světa bylo vlastní jak středověkým chiliastům, tak lidem, co prožili druhou světovou válku, těm, kteří byli svědky a přeživšími obětmi výbuchu jaderné elektrárny, či těm, již ztratili domov a nedokázali a možná ani nechtěli v jiné zemi najít nic útěšného, protože je zde ubíjela všudypřítomná masová kultura. Vrcholným paradoxem toho je, že Tarkovskému se nakonec jako jeden z mála amerických filmů líbil *Terminátor*, protože odpovídal jeho chmurným představám budoucnosti.

Stalker (režie: Andrej Tarkovskij, 1979)

Tarkovský nemohl v Sovětském svazu točit filmy s otevřeně náboženskou tematikou a cenzurní tlak zapříčinil, že jeho filmy byly pouze „neutrálně“ spirituální, a tudíž otevřené svobodnému čtení. Stejným paradoxem pak zůstává, že Tarkovský, přestože byl různě perzekvován, měl zároveň poměrně výlučné postavení, mohl cestovat do zahraničí, aby se Sovětský svaz mohl chlubit, jakou mu dává uměleckou svobodu. Také mu státem plánovaná kinematografie poskytovala kamery Kodak i nedostatkovou západní filmovou surovinu, díky níž jeho filmy vypadají tak skvěle. Tedy skvěle – Tarkovského díla nám potvrzují, že nejvytříbenější umění se zabývá zobrazením ošklivosti a zmaru, výsledky a dopady tyranie a dehumanizujícími technikami.

Jan Troell: Snažím se nemít žádný styl

Švédský režisér, scenárista a kameraman Jan Troell začal profesionálně točit v šedesátých letech, film byl ale jeho zálibou už dlouhou dobu předtím. Z učitele a nadšeného amatéra se postupně stal celosvětově známou celebritou filmařského světa. Několik nominací na Oscara, Stockholmská filmová cena a řada dalších mluví za vše. A tenhle Jan Troell, autor snímků jako *Věčné okamžiky* (2008) nebo *Let orla* (1987), přijel letos za námi na Filmovku.

Svou kariéru jste začal jako učitel, a ne filmař, ale tyhle dvě profese pro vás byly i tak propojeny. Jaký byl první film, který jste natočil?

Můj první zveřejněný film se jmenoval *Stad*, což znamená město. Natočil jsem ho pro svou třídu, aby se dozvěděla víc o našem městě. Pak ho viděl někdo, kdo pracoval ve švédské televizi, a chtěl ho odvysílat. To bylo myslím v roce 1950. Ale nejsem si jistý.

Bylo těžké dostat film do televize?

Ne, v té době ne, protože švédská televize tehdy teprve začínala, měla jenom jeden kanál a byla v každé domácnosti, takže krátké filmy potřebovali. Psali o tom i v novinách.

Z učitele jste se tak stal filmařem. Co vás přimělo udělat tuhle změnu?

Mě původně nejvíc zajímalo fotografování. Moji rodiče měli šestnáctimilimetrovou kameru, takže jsem vyrostl na domácích videích. Přes ulici od domu jsme navíc měli kino. Učitelem jsem se stal vlastně náhodou. Po devíti letech učení jsem navíc měl pocit, že se musím rozhodnout, protože nemůžu dělat obojí najednou. V té době jsem také dostal nabídku, abych natočil film do kin. Ne celovečerní, jen půlhodinový, s Maxem von Sydow. Byl to dobrý začátek.

Vy nemáte žádné filmařské vzdělání a už dřív jste řekl, že jste se učil „chozením na filmy“. Myslíte, že filmové školy můžou člověka naučit dělat dobrý film?

Doufám (*smích*). Proč ne. Ale nelituji toho, že jsem do žádné školy nechodil. Učil jsem se krok za krokem ty nejjednodušší věci, jako ustříhnout film a zase ho slepit. Navíc některé chyby, které uděláte, můžou být nakonec dobré.

Vy jste měl na rozdíl od ostatních švédských filmařů dost specifický vztah k Ingmaru Bergmanovi. Mohl byste ho popsat?

Vždycky jsem měl rád jeho filmy, znamenaly pro mě hodně inspirace. Párkrát jsme spolu mluvili po tele-

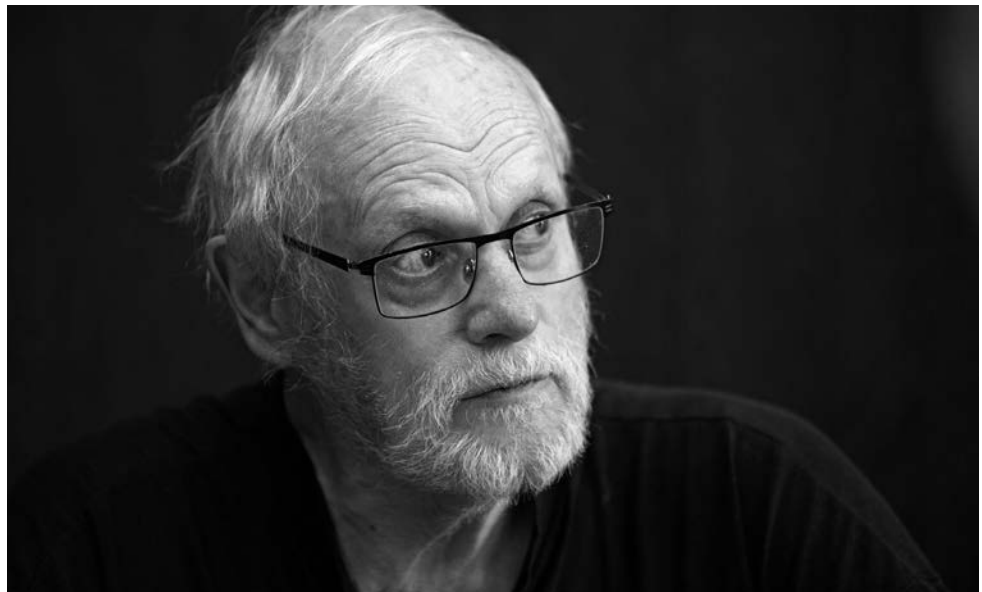

Foto: Marek Malúšek

fonu a hodně mi pomáhal. Jednou jsem chtěl natočit film, měl jsem připravený scénář, ale nikdo to nechtěl produkovat. Byl to první film po *Emigrantech*, kteří byli dost finančně úspěšní, a tak jsem čekal, že tenhle film někdo podpoří. Marně. Scénář jsem tak poslal Bergmanovi a po týdnu mi zavolali z ministerstva a řekli, že si myslí, že bych ten film měl udělat.

Natáčíte už dlouhou dobu, myslíte, že se váš filmařský styl za ta léta vyvíjel?

Naštěstí nevím nic o nějakém svém „stylu“. Doufám, že se přizpůsobuji tématům filmů a snažím se jim dávat tvar, který se k nim hodí. Nerad mluvím o stylu, snažím se žádný nemít.

Za svůj život jste natočil spoustu filmů černobíle i barevně. Jakou to pro vás hraje roli? Jak se rozhodujete, jestli barvu použít, nebo ne?

Začínal jsem v době, kdy nebyla možnost si vybrat. V televizi bylo vše černobíle a v kině ve většině případů taky. Jak jsem navíc říkal, vyrůstal jsem na černobílých fotkách a domácích videích. Když jsem pak točil svůj první barevný film, bylo to celkem vzrušující. Svůj poslední snímek jsem chtěl točit zase černobíle, ale producent mě donutil barvu použít. Byl to první film, který jsem točil na digitální kameru, a celou dobu jsem tak myslel na to, jak by to vypadalo bez barev. Jejich problém je v tom, že mohou diváka rozptylovat a ten se pak nezaměří na to, na co by měl. Na to se musí dávat pozor. Dalším důvodem, proč točím černobíle, je, že jsem barvoslepý.

Opravdu? To jsem nevěděl.

Barvoslepost ale neznamená to, co si lidé myslí. Nejčastěji jde o to, že člověk špatně rozeznává třeba červenou a zelenou, ne to, že vidí černobíle. Roli taky hraje rozsah plochy. Občas se dobývám na obsazenou toaletu, protože podle té barevné tečky nepoznám, jestli je místnost prázdná, nebo ne. Ale třeba se semaforem nemám problém. Proto tomu nerad říkám barvoslepost, je to spíš alternativní rozeznávání barev.

Říkal jste, že jste svůj poslední film natáčel digitálně.

Byl v tom rozdíl?

Původně jsme chtěli točit na film, ale pak mi nabídli vyzkoušet novou kameru a musím říct, že jsem byl nadšen. Je velmi citlivá na světlo, což je fantastické. Navíc jsem tak mohl natočit tolik materiálu, kolik jsem jen potřeboval.

Spousta vašich filmů, jako třeba *Věčné okamžiky*, je zasazena do doby kolem druhé světové války. Co vás na té době tolik přitahuje?

Nostalgie. Zní to sice hrozně, ale já byl v té době dítě, a když jste dítě, všechno na vás působí daleko silněji.

Aleš Stuchlý a Vít Schmarc: Na Filmovku vezeme hlavně různorodost

Osobití filmoví kritici Aleš Stuchlý a Vít Schmarc nejsou jen moderátoři magazínu Čelisti na Radiu Wave, stojí také za přehlídkou Be2Can, která u nás představuje filmy ze tří největších evropských festivalů – Benátek, Berlína a Cannes. Na letošní Filmovku vezou zbrusu novou sekci – Letní festivalové echo. Povídali jsme si o tom, v čem jsou vybrané filmy zajímavé a co v současných kinech pohřbívají.

Jak vznikla spolupráce Be2Can a Filmovky?

Aleš Stuchlý (AS): Organicky. Cítíme potřebu spolupracovat s festivaly a LFŠ (a obecně AČFK) je dobrým partnerem. Oslovili nás a na schůzce vznikl nápad vytvořit sekci, která spojí zaměření Filmovky a Be2Can.

Nakonec jste vybrali pětici filmů. Jaká byla kritéria?

Vít Schmarc (VS): To je základní otázka! Máme široký rozptyl a tady prezentujeme spíše variabilitu, ucelenější výběr nabízí naše celoroční aktivity.

AS: Chtěli jsme, aby sekce reprezentovala pestrost v nejširším slova smyslu. Jednak teritoriálně (je tam film americký, filipínský i evropský) a jednak žánrově. Máme filozofický dokument *Cesta času* od Terrence Malicka. Máme i jateční romanci *O těle a duši*, specifický pohled na romantický vztah od režisérky, která se k řemeslu vrací po 18 letech. Dále vezeme čtyřhodinový epos *Ta, která odešla*. Tenhle film není pro každého, ale do artového profilu patří. Jeho tvůrce Lav Diaz právem prošel nejvýznamnějšími filmovými festivaly. V kontrastu s tím je tu Bruno Dumont, jenž neustále posouvá hranice možného. Jeho drsný muzikál *Janička* je polarizujícím zážitkem, který sem však rozhodně taky patří. A nakonec tu máme ironicky pojmenovaný *Western*. Dva tituly jsou navíc zcela exkluzivní – *Ta, která odešla* totiž vyhrála festival v Benátkách a *O těle a duši* zvítězilo v Berlíně.

Který z těchto filmů vám vyloženě přirostl k srdci?

AS: Asi oba se shodneme na *Westernu*. Je to titul z druhé soutěžní sekce letošního Cannes a sice nedostal cenu, ale myslíme si, že vyhrát měl. Kdybychom si ho nevybrali, do distribuce by se nejspíš nikdy nedostal.

VS: Valeska Grisebachová fascinujícím způsobem pracuje s všedností, každodenní banalitou a obyčejnými charaktery, ale její filmy se divákovi odměňují precizní charakterovou drobnokresbou a v případě *Westernu* i provokativní polemikou se žánrem westernu. Mezi německými dělníky a bulharskými

vesničany je jazyková i historická bariéra a režisérka inteligentně pracuje s westernovým napětím. Ten film je úžasný díky podvatnosti žánru a psychologii hrdinů, z nichž každý něco skrývá.

Co vás letos v kinech potěšilo, a co naopak zklamalo?

AS: Trochu provokativně se nabízí mluvit o Nolanově *Dunkerku*. Osobně jsem od něj čekal podstatně víc. S časovými rovinami nepracuje moc důsledně, je to spíše předváděcí záležitost. Dokazuje, že Nolan bez podpory intenzivního zvuku není schopen vystavět působivou scénu. Uznávám dílčí kvality, ale v součtu jsem zklamán. Naopak mě potěšily *Místo u moře* a *Druhá strana naděje*. Filmem roku je pro mě snímek *Odnikud*, který bude v kinech na podzim. Není bez chyby, ale ve třech žánrově odlišných kapitolách ukazuje scenáristickou i režijní brilanci a nemanipulativní schopnost práce s emocemi.

VS: Já spojím dohromady zklamání s jedním z vrcholů roku. Mrzí mě, že se do kin nejspíš nedostane režijní debut scenáristy Taylora Sheridana *Wind River*, který byl oceněn i v Cannes. Dost zajímavým a inspirativním způsobem kloubí Hollywood s precizně vystavěným scénářem, jenž ukazuje opomíjený kout světa.

Jakou spolupráci dále plánujete?

AS: Rok 2018 bude rokem Ingmara Bergmana, oslavíme 100. výročí jeho narození, a je proto namístě udělat celoroční velkou retrospektivu. Na příští rok tak plánujeme s LFŠ spolupráci, máme totiž práva na kompletní bergmanovskou knihovnu. A rádi bychom pokračovali i v Letním festivalovém echu. Po letošku uvidíme, jaký je o něj zájem.

Rodinné štěstí:

↳ maďarská vztahová terapie

Na zachycování rodinných konstelací už tu byl velmistr Ingmar Bergman. Už tu byl John Cassavettes. Woody Allen měl své momenty. Jiný maďarský autor, Béla Tarr, začínal podobnou sondou *Rodinné ohniště* (1979). Další hranice prolomilo hnutí Dogma 95, které vyloženě změnilo film v domácí video. Szabolcs Hajdu udělal oproti dánským autorům *Dogmatu* krůček zpět. Ve svém snímku *Rodinné štěstí* nejde do tak bolavých hloubek a pochybností o smyslu života jako Bergman. Představuje jakýsi střed všech možností s tím, že s námi hraje hru na sebeobnažování. Živě a autenticky vykreslené rodinné setkání natočil ve vlastním bytě a ve snímku si zahrál i se svou ženou a dětmi. Můžeme tak jen hádat, zda to, co si postavy říkají ve filmu, si říkají manželé Hajduovi doma také. Právě tato nejistota přináší do sledování nové napětí. *Rodinné štěstí*, které si z loňského ročníku festivalu v Karlových Varech po právu odvezlo jak cenu za nejlepší herecký výkon, tak cenu za nejlepší film, je tak ideálním snímkem pro všechny diváky a divačky, kteří dokážou brát film jako vztahovou terapii. Vyzrát na ni můžete v sobotu v 23.30 nebo v pondělí v 15.30 do Reduty.

Kamil Fila

Janička (režie: Bruno Dumont, 1977)

Ošukej mě

↳ Sportovní hala / 23.59

Letošní Filmovka má na seznamu celou řadu „znásilněných filmů“ nebo minimálně znásilněných protagonistek. A to nejen v sekci NFE nebo Velikáni suterénu, ale například i v českých novinkách (*Špína*) nebo retrospektivách hostů (*Krotká*, Sergej Loznica).

Anarchisticko-feministický porno thriller *Ošukej mě* patří k jednomu z nejdrsnějších, nejpesimističtějších a „nejpenisovějších“. Ukazuje dvě mstitelky, které nenechají jednu mužskou hlavu bez projektilové ozdoby a razí si bez bázně cestu životem. Film je nepřijemnou studií ztráty morálních hodnot, jež i přes svůj extrémně negativní feeling dokáže vyvolat nečekanou očistu. Minimálně proto, že všechny výčitky ohledně krutostí, které jsme možná kdy spáchali, jsou v porovnání s jízdou Nadine a Manu jen nevinným polechtáním pod bradičkou.

Tento film doporučuje
Ondřej Moravec

Přes kosti mrtvých

↳ Klub kultury 1 / 15.00

Některé říkají, že smrt nevinných zvířat je trápí víc než umírání lidí. Ve filmu Agnieszky Hollandové, žánrovém mixu kolísajícím přes široké spektrum od atmosférické pohádky přes feministicko-ekologickou vlnu až k lehkému hororu, umírají nehumánně všichni. „Bůh učinil ze zvířat objekty lidí. Takové je uspořádání světa,“ vysvětluje smrt zvířat kněz, který reprezentuje místní většinu. Hlavní postava ale vrací úder a jde o pomstu v tarantinovském stylu. Už předloha Olgy Tokarczukové, která se označuje taky za morální thriller, totiž dává za pravdu vege-

tariánům. Přílišnou doslovnost filmu pak vyvažuje jakási lesní magie, jinak ztracená pod nánošem civilizizačních potřeb. Některé divočky by měly zůstat nedotčené, Agnieszczin nový film k nim ale nepatří.

Tento film doporučuje
Alice Krajčířová

Temná Hvězda

↳ Sportovní hala / 21.30

Vesmír je zlé, nepřátelské a smrtelně vážné místo. O tom není pochyb. Je proto až nebetyčně skandální, když ho nějaký film zobrazuje jinak. Snímek Johna Carpentera, jakási zhulená předverze kultovní *Věci* nebo *Vetřelce* (pod *Temnou Hvězdou* i *Alienem* je

totiž podepsán stejný scenárista), tak činí. Jen těžko se ale dá označit za komedii (smát se však přesto budete) nebo za parodii na sci-fi žánr (myšlenkám třeba na *Vesmírnou odyseu* se ale určitě neubráníte). Nízký rozpočet je víc než záměrně a okázale znát nejen na vybavení vesmírného plavidla, ale hlavně na podobě mimozemšťana, což je bez diskuze ta nejpodivnější obluda v historii sci-fi. No považte, je to míč! Pokreslený míč! Přesto to všechno neuvěřitelně funguje a ne nadarmo je to kult, kterému vzdávají hold i díla „důležitá“ – na *Temnou Hvězdu* odkazuje *Blade Runner* i *Sunshine* Dannyho Boyla. A to i přesto, že se v tomhle filmu ve vesmíru i surfuje.

Tento film doporučuje
Tereza Krobová

Věčné okamžiky

↳ Kino Hvězda / 19.30

↳ Sportovní hala / 9.30

Občas se v kinematografii objeví někdo, kdo dokáže natočit pomalý film bez zvrátů a otáček, bez vražd a násilí, bez vražedného tempa. Pomalý, ale poetický, který dokáže mlčky pozvat diváky do nejniternějších pohnutek postav, ukáže, že je potřeba radovat se z maličkostí. Mezi takové filmy jednoznačně patří *Věčné okamžiky* Jana Troella, jenž se jako tvůrce filmové poezie zapsal do historie švédské i světové kinematografie. *Věčné okamžiky* se pak dají považovat za jeden z jeho nejlepších filmů.

Jaké to je, být žena v předválečném Švédsku trpící kvůli násilnickému manželovi, který pije a podvádí, rostoucí rodině a společenskému přesvědčení, že manželství má rozdělít jen smrt? A jaké to je, když tahle žena objeví fotoaparát jako bránu k úniku?

Tento film doporučuje
Matyáš Valenta

Thriller – drsný film

↳ Slovácké divadlo / 23.30

Výmluvný název dává jasně najevo, že tahle podívaná nebude pro každého. A skutečně – režisér Bo Arne Vibenius kombinuje hned několik žánrů, přičemž žádný z nich byste svým dětem před spaním nepustili. Dočkáme se tak chladně načrtnutého psy-

chologického thrilleru s pornografickými vložkami, to vše za hojného využívání exploatačních motivů. Snímek se snaží šokovat a množstvím násilí, erotiky i tíživých témat se mu to daří. Jednooká mstitelka v podání Christiny Lindbergové se zapsala do dějin jako jeden z hlavních inspiračních zdrojů Tarantinova opusu *Kill Bill* a vy nebudete pochybovat o tom, že tehdy třiaadvacetiletá herečka nechala na place všechno. Thriller prostě nabízí esenci brakovosti 70. let a to občas prostě vidět chcete.

Tento film doporučuje
Mojmír Sedláček

Život detektiva Lagerkvista

DOPITO

Matyáš Valenta

Cítím se vyTroellen

Práci v novinách jsem se nikdy dřív nevěnoval a bůh je mi svědkem, že jsem to ani neplánoval. Shodou okolností se ale stalo, že jsem se před dvěma dny ocitl v redakci Listů a musel psát, a k vlastnímu překvapení mě to začalo i bavit. Ale jak už to tak bývá, jakmile člověka začne něco bavit, život mu hodí klacek pod nohy. Dostal jsem za úkol udělat rozhovor s Janem Troellem. Ač jsem se zprvu zaradoval, že budu mít čest zpovídat tak skvělého a věhlasného filmaře, velmi rychle jsem z toho vystřízlivěl. Rozhovor s někým takovým přece musí mít úroveň. Musím přesně vědět, na co se ho ptát. Co když ze sebe udělám idiota? Co když se ho budu ptát na věci, na které se ho ptá každý? O čem ten rozhovor má vlastně být?

Pustil jsem se tedy do rešerše. „Vždyť já ani neviděl všechny jeho filmy, ani nepřečetl všechny jeho knihy...“ honilo se mi hlavou a kompletně jsem přitom ignoroval fakt, že žádné knihy nenapsal. Rozhodl jsem se přečíst jeho rozhovory z festivalů v Chicagu, ve Stockholmu a dalších metropolích světového filmu. Všichni intervieweři (rozhovorníci?) byli perfektně připraveni, rozebírali s ním jeho metodu natáčení, analyzovali jeho filmy a zdálo se, že o něm přitom vědí víc, než o sobě věděl on sám. Bylo mi jasné, že ze sebe udělám naprostého idiota a Jan Troell potom natočí film o klukovi, který se pustil do něčeho, čemu nerozumí, a zemřel studem. Alespoň by pak mohl napsat moje jméno do titulků. Ve chvíli, kdy tento text píšu, rozhovor ještě neproběhl a já nervózně klepu do klávesnice svoje problémy, místo abych se připravoval. Vy máte ale výhodu, že se už můžete podívat, jak to celé dopadlo. Na straně 4, tuším. Snad se vám líbí.

do-dává energii
skvělým českým
filmům

Po strništi bos

5. srpna zde na LFS,
od 17. srpna v kinech

innogy.cz

20

Filmové listy pro vás připravili:
Ondřej Moravec (šéfredaktor), Tereza Krobová (zástupkyně šéfredaktora),
Kamil Fila, Alice Krajčárová, Mojmir Sedláček, Matyáš Valenta (redaktoři),
Veronika Pleskotová (korektorka), Markéta Steinert (grafika), Karla Stránská (sazba),
Jan Fousek (kresba komiksu), Agentura NP (tisk).

Pořadatel		Hlavní partneri												
Finanční podpora								Partner						
Oficiální cider		Oficiální dodavatel vína		Partner techniky		Partner komunikace		Oficiální přepravce		Oficiální dopravce				
Hlavní mediální partneri				Mediální partneri										
Regionální mediální partneri														
Spolupráce														

čas time	místo place	název title	sekcce section	lektor/host lecturer/ guest	délka length	země country	rok year	English friendly	strana page	přístupno od
● 08.30	Kino Hvězda	Strnadovi	V	Jaroslav Sedláček	102	Česká republika	2017	✓	124	
● 08.30	Slovácké divadlo	Poslední rodina	V	Petr Vlček	124	Polsko	2016		130	15+
● 09.00	Klub kultury 1	Ghost in the Shell	I	Jan Šulc	82	Japonsko	1995	✓	98	15+
● 09.00	Reduta	Švédská teorie lásky	F	Erik Hedling	76	Švédsko	2015	✓	81	
● 09.30	Sportovní hala	Odpoledne	H	Viktor Palák	97	Německo	2007	✓	150	
10.00	Dětský stan	Workshop předanimačních technik	DP		180				198	
● 11.00	Kino Hvězda	Dva nasměli	Z	Rob Byrne	77	Francie	1928		164	
● 11.00	Slovácké divadlo	Vtáčkovia, siroty a blázni	H	host: Magda Vášáryová	78	Československo, Francie	1969	✓	153	15+
● 11.30	Kino Mír	Nový život	H	Pavel Sladký	102	Francie	2002		141	18+
● 11.30	Klub kultury 1	Mžítka	V	Petr Vlček	100	Polsko	2016		130	
● 11.30	Reduta	Vystěhovalci	H	host: Jan Troell	191	Švédsko	1971		152	
● 12.00	Sportovní hala	Zvláštní dny	I	Aleš Říman	145	USA	1995	✓	99	18+
12.00	Stan České televize	Marie Terezie	DP	host: Jan Maxa	90				228	
13.00	Respekt stan	Lekce filmu podle Magdy Vášáryové	OP	host: Magda Vášáryová	90				180	
13.00	Smetanovy sady	Odpoledne s vikinskou hrou kubb	DP		300				220	
13.30	Klub kultury 2	Kam s tím aneb Dlouhodobé uložení audiovizuálních děl	OP	hosté: Jonáš Svatoš, Adéla Kudlová, Zuzana Burianová, Johana Švarcová, Katarína Gatíalová	90				180	
14.00	Dětský stan	Pixilační dílna	DP		90				198	
14.00	Stan České televize	Malá exkurze do obchodu s televizními pořady	DP	host: Milan Kruml	90				229	
● 14.30	Kino Hvězda	Čarodějnictví v průběhu věků (hudba: Tomáš Palucha)	F	Věroslav Hába, Zdeněk Blaha	83	Švédsko, Dánsko	1922	✓	76	15+
● 14.30	Slovácké divadlo	Hra	F	Jana Jedličková	118	Švédsko, Dánsko, Francie	2011	✓	87	15+
● 15.00	Kino Mír	Třinácté patro	I	Jan Šulc	100	USA, Německo	1999	✓	99	15+
● 15.00	Klub kultury 1	Přes kosti mrtvých	V	Petr Vlček, Dorota Paciarelli	127	Polsko, Německo, Česká republika, Švédsko, Slovensko	2017		131	15+
15.00	Stan Le Cabaret Nomade	Le Cabaret Nomade: Mini Cabaret	DP		240				206	
● 15.30	Reduta	Návrat na Brideshead	I	Iva Hejličková	105	Velká Británie	1981	✓	96	
● 15.30	Sportovní hala	Kdo je kdo v mykologii	V	Jaroslav Sedláček	15	Česká republika	2016	✓	124	
●		Normální autistický film	V	Jaroslav Sedláček	90	Česká republika	2016		125	
16.00	Dětský stan	Dogshow	DP		60				198	
16.00	Stan České televize	Kde se vzal boom českých kriminálek	DP	host: Tomáš Fěrték	120				229	
17.00	Cafe Portal	Lina Németh – SOFFA: Vzpomínky na hvězdný prach	DP	hosté: Adéla Kudrnová, Ondřej Lipár, Helena Novotná	30				215	
● 17.00	Dětský stan	Večerníčky pro pěkný večer – Staré nej...	DP		60				199	
● 17.00	Kino Mír	Vzpomínka	H	David Čeněk	5	Španělsko	1986		143	
●		Vlak stínů	H	David Čeněk	78	Španělsko	1997	✓	143	15+
● 17.00	Slovácké divadlo	Léto s Monikou	F	Erik Hedling	96	Švédsko	1953		81	15+
● 17.30	Klub kultury 1	Zahradnictví: Rodinný přítel	V	host: Jan Hřebejk	130	Česká republika, Slovensko, Polsko	2017	✓	125	
● 17.30	Reduta	Zabijáci	I	Kamila Dolotina	21	SSSR	1956	✓	92	15+
●		Dnes se nikam nejede	I	Kamila Dolotina	47	SSSR	1958		92	15+
●		Válec a housle	I	Kamila Dolotina	44	SSSR	1960		92	
● 18.00	Sportovní hala	Škrť z Martfű	V	host: Árpád Sopsits	118	Maďarsko	2016		133	15+
19.00	Kino Hvězda	Slavnostní zahájení			30					
● 19.30	Kino Hvězda	Věčné okamžiky	H	host: Jan Troell	130	Švédsko, Dánsko, Nor- sko, Finsko, Německo	2008	✓	152	
19.30	Respekt stan	FAMU 70 – 1. část: Učiliště, nebo vysoká škola?	DP		90				225	
20.00	Divadelní stan	Divadlo NaHraně: Paralelní vesmíry	DP		80				206	
● 20.00	innogy letní kino Masarykovo nám.	Vojtěch Dyk a B-Side Band	DP		120				210	
● 20.30	Slovácké divadlo	Cesta času	S	Vít Schmarc, Aleš Stuchlý	90	Francie, Německo, USA	2016	✓	115	
● 21.00	Klub kultury 1	Ohnivě vozy	I	Iva Hejličková	125	Velká Británie	1981	✓	96	
● 21.00	Reduta	... a pozdravuji vlaštky	H	Jaroslav Sedláček	87	Československo	1972		154	15+
● 21.30	Letní kino Smetanovy sady	Špalovač mrtvol	L		96	Československo	1968		170	15+
● 21.30	Sportovní hala	Temná Hvězda	I	Jiří Fligl	83	USA	1974	✓	99	
22.00	Divadelní stan	#justvertigothings	DP						220	
22.00	innogy letní kino Masarykovo nám.	Studentský maraton 2017	V		240				177	
● 23.30	Kino Hvězda	Molotov Alva a jeho hledání Stvořitele: Ep. 1	S	Josef Šlerka	7	USA	2007	✓	111	
●		Alphaville	S	Josef Šlerka	99	Francie, Itálie	1965	✓	111	15+
● 23.30	Reduta	Rodinné štěstí	V	Géza Csákvári	81	Maďarsko	2016		134	
● 23.30	Slovácké divadlo	Thriller – drsný film	F	Jiří Fligl	107	Švédsko	1974		78	18+
● 23.59	Klub kultury 1	Noční motýl	V	Jan Jendřejek	89	Protectorát Čechy a Morava	1941		120	
23.59	Klub Mír	Bastl Instruments Night	DP						220	
● 23.59	Sportovní hala	Ošukej mě	S	Jan Jílek	77	Francie	2000		108	18+

H
Host

F
Fokus:
Švédsko

I
Inventura

S
Spektrum

V
Visegrádský
horizont

A
AČFK
uvádí

Z
Zvláštní
uvedení

L
Letní kino

OP
Odborný
program

DP
Doprovodný
program

▲
Veškerý
program včetně
odborného je
veden v českém
jazyce,
případně
tlumočen,
projekce
doprovázejí
české titulky.